

Stalno poglabljanje pričevanja

starešina Patrick Kearon, Velika Britanija

prvi svetovalec v evropskem področju

Starešina David S. Baxter je nedavno dejal: »Četudi se včasih zdi, da naša vera ni nič večja od gorčičnega zrna, nas bo, če vztrajamo, spremljala Božja pomoč. Če bomo nebeško pomoč iskali, jo bomo prejeli – nemara celo na nepričakovane načine.«¹

Starešina Baxter je te besede izjavil, ko je govoril o preizkušnjah, in verjamem, da veljajo tudi v dobrih časih. Ključ je v tem, da nenehno vztrajamo. Slišali smo že, da če ne vztrajamo, zaostanemo. Zato, da bi vero lahko ohranili močno in poživiljeno, se moramo pretegniti in rasti in tako stalno uporabljati duhovne mišice. Predsednik Henry B. Eyring je rekel: »Velika vera pozna kratek čas mirovanja.«² Ob tem pomislim na tiste trenutke, ko sta naša vera in pričevanje najbolj poživiljena in trdna, nakar se zgodi nekaj, kar našo vero pretrese, oziroma je več ne krepimo z nenehnim povezovanjem z Bogom.

Ko sem nedavno prespal v velikem mestu, so me ponoči dvakrat zbudile sirene, ki sem jih slišal skozi hotelsko okno. Ob zori sem pogledal ven in videl, da se osrednja mestna gasilska postaja nahaja neposredno na drugi strani ceste. Gasilci so bili zunaj in so upravljali z velikim gasilskim vozilom z lestvijo. Vaje, ki so jih izvajali, so me očarale. Lestev so malce raztegnili navzgor in jo nato spustili navzdol. Nato so jo zopet dvignili, tokrat malo višje, nakar so jo spet zložili. To so nekajkrat ponovili, dokler ni bila popolnoma raztegnjena in je segala do

Starešina
Patrick
Kearon

najvišjega nadstropja stavbe, ob kateri so vadili. Predvidevam, da to vajo ponavljajo redno. Zaradi te nenehne vaje bodo, ko bodo prejeli klic v sili, točno vedeli, kaj morajo storiti. Gasilska ekipa se bo na klic na pomoč odzvala nemudoma, vsak član ekipe pa bo v tistem trenutku tudi vedel, kam se postaviti in kaj storiti v reševalni akciji iz najvišjih nadstropij stavbe.

Enako je tudi z nami. Naša vera in pričevanje potrebujeta nenehno vajo, nenehno raztezanje,

zato da bi duhovno lahko segli dlje. Poznamo stvari, katere moramo ves čas ponavljati, da bi ostali duhovno močni, a se jih včasih vseeno ne lotevamo pogosto, tudi če smo odkrili, da nas dejansko krepijo in blagoslavlja. Vsakodnevna predana molitev, poglobljeno preučevanje svetih spisov, redni post z iskrenim namenom, redno odhajanje v tempelj, čas, ki ga preživimo v služenju nebeškemu Očetu in drugim, vse to nam pomaga, da razširimo svoje duhovno obzorje in okrepimo svoje pričevanje. Prav tako si moramo zapomniti, da le redko kaj pričevanje okrepi bolj kot to, da ga oznanjamo. S tem, ko naglas izrazimo to, kar verjamemo, to krepimo našo vero in utrdi naše prepričanje. Stalno ponavljanje teh preprostih, a pomembnih vaj nam dobesedno omogoči, da »oblečemo [svoja] čudovita oblačila« in duhovno postanemo najboljši, kar smo lahko.

Gospod nam v Nauku in zavezah 82:14 zapoveduje, da mora Sion postati lepši in krepstnejši, da se morajo meje razširiti, koli okrepiti, da mora Sion resnično vstati in obleči svoja čudovita oblačila.

Vsakokrat, kadar se odločimo, da se bomo nekoliko bolj pretegnili in stegnili nekoliko višje, nas bo presenetilo, kako bogate duhovne nagrade izhajajo iz naših izjemno majhnih dejanj. V tem letnem času, ko se spominjamo Odrešenikovega čudežnega odkupnega daru, se lahko zlahka ponovno zaobljubimo, da bomo ravnali tako, da bodo ti blagoslovi prihajali v naše življenje. ■

OPOMBE

1. David S. Baxter, »Leaving Adversity Behind«, *Ensign*, dec. 2012, str. 26.
2. Henry B. Eyring, »Spiritual Preparedness: Start Early and Be Steady«, *Ensign*, nov. 2005, str. 39.

Moč mladih

Davor Majc

Eno bistvenih vprašanj ob koncu leta za številne mlade je, kje in kako silvestrovati. Družba nedvomno ponuja veliko možnosti, mladeniči in mladenke ter mladi neporočeni iz misijonskega področja Severni Jadran pa so se odločili, da v novo leto stopijo skupaj.

Štirideset mladih se je zadnji konec tedna v letu 2012 zbralo v Ljubljani. Od najdlje so pripotovali mladi iz Srbije. Pridružili so se jim še bratje in sestre iz Bosne, Hrvaške in seveda Slovenije. Vsak dan so začeli s preučevanjem svetih spisov, nato so sledile družabne igre ali športne dejavnosti, ogled znamenitosti, ognjišča ter druženje. Nekateri so se poznali že s preteklih srečanj, drugi so se srečali prvič. Nedvomno pa je bilo opaziti njihovo močno skupno točko – evangelij. Ti mladi imajo željo, da bi sledili Kristusu, da bi bili luč. Zagotovo jim v njihovem vsakdanu ni vedno lahko in se soočajo s preizkušnjami in skušnjavami. Večina njihovih prijateljev in sošolcev nima istega prepričanja. Skoraj vsak izmed njih je v svojem razredu, v svoji soseski edini

**Skupina mladih
na Bledu**

FOTO: KARL G. HANSEN

član Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni. Pa vendar se zavedajo, kako močni postanejo, ko so skupaj. Drug drugemu pomagajo okrepiti vero in pričevanje.

Vsak izmed udeležencev te mladinske konference je imel svoj najljubši del. Nekaterim so bila najbolj všeč ognjišča, ki so jih povečini pripravljala na misijon, spet drugi so uživali v druženju in sprehodu po Ljubljani in okrog Blejskega jezera, tretji so se veselili novoletnega plesa... Vsem udeležencem pa bo verjetno v spominu najbolj ostal večer za pričevanja. Prav na zadnji večer v letu je bil na programu sestanek za pričevanja. Mladi so drug za drugim prihajali in pričevali. Duh je bil prisoten v izobilju in številni so bili ganjeni do solz. Zunaj se je slišalo pokanje petard in razposajenost posameznikov v pričakovanju novega leta. V kapeli veje Ljubljana pa je štirideset mladih pričevalo. Živijo evangelij, razvijajo duhovnost in na večer, ko se ves svet zabava, pričujejo.

Letošnja tema za mlade »Bodite na svetih krajih« je tem mladim domača. Lanskega avgusta so se družili v templju v Frankfurtu in ves teden opravljali krste za mrtve. Za novo leto so se udeležili konference za mlade v Ljubljani, letošnje poletje številni načrtujejo udeležbo na tako imenovanem srečanju za mlade v Nemčiji. Zavedajo se, da so skupaj močnejši. Drug od drugega se učijo in si pomagajo. Celo socialno omrežje znajo izkoristiti za dobro. Oblikovali so skupino, znotraj katere si izmenjujejo misli, najljubše verze, govorijo o svojih izkušnjah, kažejo slike in se zabavajo ob komentarjih drug drugega ter vse vprek »všečkajo«, kar nekdo objavi. Skratka, prijateljstvo ne pozna meja, evangelij pa je tako ali tako univerzalen in zbližuje. ■

Tempelj – zavetje pred današnjim krutim svetom

Maja Piškur

Nad templji sem bila navdušena že, ko so me poučevali misijonarji, saj so o templjih govorili z veliko radostjo. Ob prebiranju svetih spisov in govorov z generalnih konferenc je moje navdušenje le še raslo.

Predsednik Thomas S. Monson je v enem od svojih govorov dejal: »Svet, v katerem živimo, je lahko poln izzivov in težav. Pogosto nas obdaja to, kar nas hoče potegniti navzdol. Če gremo v svete Božje hiše, če se spomnimo zavez, ki smo jih tam sklenili, bomo lažje prenesli vsako preizkušnjo in premagali vsako skušnjava. V tem zatočišču bomo našli mir, poživljeni bomo in okrepljeni.«

Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni templje gradi, da ljudem omogoči odredilne uredbe, ki jih bodo okrepile v tem življenju in jih pripravile na življenje po smrti.

Predsednik Monson je rekel: »Vsak tempelj stoji kot svetilnik v svetu, izraz našega pričevanja, da Bog, naš večni Oče, živi, da nas želi blagosloviti in

da resnično želi blagosloviti sinove in hčere vseh rodov. Vsak od naših templjev je izraz našega pričevanja, da je življenje na drugi strani resničnost, in sicer tako gotovo, kot je naše življenje tukaj na zemlji.«

Preden pa gremo v tempelj, moramo biti pripravljeni in vredni Božje hiše.

Silva H. Allred – prva svetovalka generalnega predsedstva Društva za pomoč – je v enem od svojih govorov dejala: »Tempelj je Gospodova hiša. On določa pogoje, pod katerimi tempelj uporabljamo, uredbe, ki jih v njem izvajamo, in merila, po katerih lahko vanj vstopamo. Osebna vrednost je bistveni pogoj za to, da smo deležni tempeljskih blagoslovov. Pripravimo se tako, da smo poslušni zapovedim in si prizadevamo spolnjevati Božjo voljo.«

O tem, ali smo vredni, razmislimo v razgovoru z duhovniškima voditeljema. Naš podpis skupaj z njunima na tempeljski dovolilnici pričuje o tem, da smo templja vredni.

Gospod nam je uredbe in zaveze dal zato, da bi razumeli namen tega življenja in da bi se pripravili na veličastne priložnosti v večnem življenju.

Včasih, ko je bilo templjev malo, je bila pot lahko dolga in ljudje so se zelo žrtvovali, da so šli v tempelj. Danes pa večini od nas ni potrebno trpeti hudih naporov zato, da gremo v tempelj. Nam najbližji je tempelj v Frankfurtu. Dobrih osem ur vožnje z avtom in smo tam. V templju v Frankfurtu sem bila že štirikrat in vsak obisk je bil zame nekaj posebnega. Najbolj čustveno prežet je bil zadnji obisk templja lanskega avgusta, ko sem opravljala uredbe za svoje starše, stare starše, prababice in pradedke in druge. Občutki so bili tako čudoviti, da se jih z besedami ne da opisati.

V templju mi je vseč to, da tam ni pomemben položaj, imetje, status, rasa ali izobrazba. Vsi smo oblečeni v belo. Vsi prejmemo iste napotke. Vsi sklenemo iste zaveze in obljube. Vsi prejmemo velike večne blagoslove. Vsi smo enakovredni pred svojim Stvarnikom.

V templju imamo priložnost za razmišljanje in za

zblížanje z nebeškim Očetom in Jezusom Kristusom. Vsi se soočamo z vprašanji, na katere potrebujemo odgovore, z breneni, ki nas težijo, in s težavami, ki jih moramo rešiti. In v templju lahko dobimo odgovore, brenena postanejo lažja in tudi rešitve za naše težave so nam lahko razkrite v pogovoru z nebeškim Očetom.

Torej, kot je rekel Howard W. Hunter: »Pojdimo v tempelj tako pogosto, kot je le mogoče oziroma kot nam dopuščajo sredstva in okoliščine. Ne le zaradi prednikov, temveč tudi zaradi lastnih blagoslovov, svetosti in varnosti, ki jo najdemo znotraj teh svetih in posvečenih zidov.«

Tempelj mi pomeni zavejte pred današnjim krutim svetom, kraj, kjer sem lahko najbližje nebeškemu Očetu. Tam občutim mir in radost in se lahko v celoti posvetim svojemu duhovnemu življenju. Z veseljem opravljam tempeljsko delo in sem hvaležna za vse blagoslove, ki jih zato prejmem.

Vem, da Bog živi in da je Jezus Kristus naš Odrešenik, in vem, da je tempelj prava Božja hiša. ■

Prvič v templju

Družinski večer

Maja Damian Torres

Kaj za mojo družino pomeni družinski večer? Glede na to, da je dandanes tempo življenja zelo hiter, navadno ni veliko časa, da bi se zbrali. Pri nas doma imamo družinski večer ob ponedeljkih in nam pomeni zelo veliko. Navadno ga pripravi mož, jaz pa prevajam hčerki, da razume še bolje. Pogovarjamo se o raznih temah. Na zadnjem družinskem večeru smo sklenili, da se bomo vsi trije na pamet naučili Člene vere. Enega na teden. Druge dneve, ko ni družinskega večera, pa beremo iz Mormonove knjige. Vsak prebere pet verzov, nato se pogovorimo o njih, kaj smo razumeli in kaj ti verzi pomenijo. Tako se tudi hčerka veliko nauči. ■

Nekoč, pred davnimi časi... srečno do konca svojih dni

Urša Grahek

Pravljica... Tudi jaz bi bila Pepelka... Ali to nisem? Ne vem. Imam drugačno ime. Kaj je še drugače? Ne prav dosti.

Ko pomislim na pravljico od začetka do konca in ne le na konec, vidim, da je moje življenje podobno pravljici. Res je, da imam fizične omejitve, sem na invalidskem vozičku, živim z mamo in sestro, ki mi pomagata in ju imam zelo rada in sem jima zelo hvaležna. Pa vseeno moja družina ni popolna, jaz nisem popolna, v življenju imam preizkušnje.

Tudi Pepelki ni vse z rožicami poslano, umre ji oče, dobi mačeho in dve polsestri, ki z njo delajo kot s sužnjo.

Kljub svojim preizkušnjam imam zaveznike, prijatelje in pomoč mojega Odrešenika Jezusa Kristusa.

Tudi Pepelka ima nekaj zaveznikov, prijateljev in seveda dobro vilo. Vendar to še ne pomeni, da je preizkušenj konec – ne zame in ne za Pepelko. Pepelka je našla pogum in moč, vedela je, kaj si želi, in na tej poti vztrajala do konca.

In bolj ko spoznavam evangelij, nebeškega Očeta, Jezusa Kristusa, berem svete spise in patriarhalni blagoslov, bolj vem, da me, če bom na tej poti vztrajala do konca, čaka, prav tako kot Pepelko, srečen konec.

Vem, da me srečen konec čaka, ne vem pa, kako je videti, zato se pravljica Pepelka tako hitro zaključí s preprostimi besedami: »Živela je! srečno do konca svojih dni.« ■

Verujem

Radmila Vidra

Verujem v Jezusa Kristusa in ga sprejemam kot svojega odrešenika. Najbolj si želim, da bi podedovala večno življenje v Božjem celestialnem kraljestvu. Iskreno si želim, da bi bili drugi deležni večne dobrobiti in sreče. Sem čista in brezmadežna v srcu. Prepričana sem, da razumem evangelijske nauke in načela. Potrpežljivo čakam na izpolnitev Gospodovih blagoslovov in obljub. Sem krotka in ponižnega srca. Pri delu sem učinkovita, četudi sem pod pritiskom in me kdo nadzoruje.

Ko molim, prosim za moč, da bi se lahko uprla skušnjavi in naredila, kar je prav. To vse so lastnosti, ki bi jih lahko razvili kot učenci Jezusa Kristusa... Si to želimo in imamo takšno naravnost in vero? Lahko se vprašam in pomislim, kje sem in koliko Svetega Duha premorem v življenju, da se to lahko zgodi? Ali sem takšna kot Jezus Kristus? Vem, da če si te lastnosti želim razviti, potrebujem Svetega Duha, in vem, da brez Svetega Duha ne zmorem imeti lastnosti Jezusa Kristusa. Sveti Duh je milost, ki je dana vsem, ki verujejo in udeležajo vero.

Želim imeti vero in Svetega Duha... Ali ju imam dovolj, da se zoperstavim skušnjavam? Jezus je premagal svet in vstal od mrtvih. Kdo sem in kaj je moja naloga v svetu? Kaj želi Bog, da udeležam? Življenje me pripravlja in mi daje vse, kar potrebujem, vse se dogaja po njegovi volji. On je volja, ki je v meni, in jaz sem v njem... Hvala mu za skrb in pomoč, da sem lahko duša, ki jo je poslal na planet zemljo, da se naučim, kaj je čista Kristusova ljubezen. ■

S sveta odganjaj sence

Elvi Rwankuba

»Na svetu si, da gledaš sonce. Na svetu si, da greš za soncem. Na svetu si, da sam si sonce in da s sveta odganjaš – sence.« Tone Pavček

Z avstralskim družabnikom sva že cel dan hodila po ulicah mesta Logan v Utahu v zimskem mrazu, ki je tisto leto nastopil že v začetku novembra. Zavila sva proti majhni stanovanjski hiši in pri zadnjem vhodu vstopila v vežo. Bilo je temno, družabnik se je zadržal pri vhodu, sam pa sem kot novopečeni misijonar z velikim zanosom stopil do konca hodnika in potrkal na vrata stanovanja. Nihče ni odprl in čez nekaj trenutkov sem spet potrkal. Tokrat so se vrata le zganila in prikazala se je gospa, ki je bila nekje v štiridesetih letih, s kapo na glavi in močno zavita v puloverje, da sem komaj videl njen obraz. Medlo se je nasmehnila, a brez vsakršnega veselja. Videti je bilo, da ima za sabo dolga leta skrbi in bremen, skorajda brezupa.

»Pozdravljeni,« sem z vedrim glasom pričel pogovor, »kako ste kaj?«

»Dobro,« je odvrnila, nepričljivo. Nadaljeval sem: »Ste že

kdaj govorili z misijonarji? Kako pa vam je ime?«

»Jen,« je odgovorila in na obrazu se ji je videlo, da se pripravlja, da me odslovi.

Moj zanos pa še ni pojenjal: »Torej Jen, me veseli! Za vas imam prav posebno sporočilo o Cerkvi...« Jen je že zapirala vrata in z obupom na obrazu rekla: »Joj, me ne zanima.«

V tistem sem zaslišal hitre korake. Pred njenimi vrati se je, tik preden so se zaprla, znašel moj družabnik, ki je pred tem stal za menoj na hodniku. Z odločnim, a blagim glasom je rekel: »Jen, ni sporočilo tisto, ki vam ga prinašava, ampak ozdravitev! Jen, ali bi se radi rešili svojih bremen?« Zavladala je tišina, ki je trajala nekaj dolgih sekund. Jen ni odgovorila, zgolj pogledala je navzdol in planila v jok. Jokala je in jokala in med ihtenjem rekla: »Da! Prosim za to pomoč!«

Debelo sem gledal. Kako drugače se je po nekaj trenutkih odzvala le zaradi enega samega pravega vprašanja! Takrat sem spoznal, da se moram še veliko naučiti.

Kar pri vratih sva nato z družabnikom močnega

avstralskega naglasa pričela pogovor, ki je Jen pomagal, da je prvič po številnih letih občutila, da ni sama in da je Bog ni pozabil. V kratkem sva ji imela priložnost dati tudi duhovniški blagoslov. V njenih očeh je zasijala iskrica upanja. Vse nas je prežet globok občutek miru in drobna gospa Jennifer se je nasmehnila, tokrat s toplino, ki je prišla iz dna srca, in rekla: »Vem, da vaju je nebeški Oče poslal v tem trenutku, zato da bi vedela, da me ima rad in da me ni pozabil.«

Tistega dne sem na misijonu resnično spoznal še nekaj pomembnega. Sámó misijonarsko sporočilo ni tisto, ki prinaša upanje, ampak Jezus Kristus, katerega zdravilna moč posije tudi v najtemnejše kotičke in navda z ljubeznijo tiste, ki so na robu obupa. On je Zdravnik, mi pa mu moramo zgolj zaupati, da nas bo ozdravil. In vesela novica, ki jo oznanjamo širom sveta, je, da njegovo sonce prežene vse sence. To je spremenilo življenje Jen in spremenilo ga bo vsakomur, ki Jezusu pogumno odpre svoja vrata in mu dovoli vstopiti. ■

»Prosim, pogovarjaj se z menoj«

Mojca Železnikar

Verjetno ga ni vernika, ki vsaj enkrat v življenju ni v tihi priprošnji izgovoril besed: »Bog, prosim, pogovarjaj se z menoj... potrebujem tvoj nasvet... potrebujem tvojo pomoč... potrebujem tvojo tolažbo... potrebujem tvoje odpuščanje... potrebujem tvojo milost... potrebujem tvoje čudeže...« V molitvah se obračamo k njemu, v stiskah ga iščemo, v žalosti prosimo, naj nas odreši bolečine, v osamljenosti ga rotimo, naj pride k nam. Včasih so naše besede uslišane, drugič ne.

Namen celotnega stvarstva naj bi bil, da bi bili ljudje v tem stanju na zemlji preizkušeni in se učili večnih lekcij, zato da bi se nekoč vrnil k Bogu in ponovno živeli z njim v blaženi sreči. V tem življenju se navadno ne spominjamo svojega prejšnjega obstoja, spomin na duhovno preteklost nam je bil namreč ob rojstvu odvzet, prejeli pa smo novo ime, nove starše in dom, novo domovino, skratka vse, kar z razumom lahko zaznamo kot resnično. Navadno potrebujemo veliko časa in napora, da doumemo, zakaj smo se rodili v določene okoliščine, zakaj se

spopadamo z določenimi težavami in izzivi.

Lansko poletje sem se v nekem trenutku znašla v hudi notranji stiski. Zaman sem iskala rešitve in dolgo prosila za pomoč. V prsih me je močno stiskalo in me dušilo. Name se je počasi, a vztrajno spuščala tema, dokler nisem nemo obsedela na tleh sredi sobe. Negibno sem zrla predse, nekam daleč, pogled pa se mi je vse bolj izgubljal v neko drugo dejanskost, v neko drugo razsežnost. Vse je bilo tiho, tako tiho, da mi je hlad praznine, ki je zevala kot veliko nenasitno žrelo, mrtvil telo. Zdelo se je, kakor da vse okrog mene izginja in se razblinja, nemele pa so tudi misli v meni, dokler ni um povsem potihnil.

Kako dolgo je to trajalo, ne bi znala povedati. Iz tega nič me je predramil tih glas: »Prosim, pogovarjaj se z menoj.« Utrujeno sem zaprla oči. Pa saj ne morem več prositi, po vsem tem času, po vseh teh poizkusih... zaman je, vse je zaman... konec je... »Prosim, pogovarjaj se z menoj,« sem ponovno zaslišala in začutila, kako me je objela blaga

toplina. To niso moje misli, me je prešinilo in zopet sem odprla oči, zato da bi ugotovila, kdo me kliče.

V srcu sem tako spoznala, kako ves čas mojega obupa in izgubljenosti Bog hrepeni po meni, kako si želi moje bližine, moje ljubezni, kako me kliče k sebi in prosi, naj se pogovarjam z njim, resnično pogovarjam, naj odvržem prestrašenost, osamljenost, žalost, stisko, naj opustim celo besede in priprošnje, naj vsaj za trenutek pridem k njemu, naj se osvobodim ter sprejemem radost in njegovo ljubezen.

Seveda soba po tem doživetju v resnici ni bila nič bolj svetla kot prej, vendar je tema izginita, grel pa me je nevidni plašč božanske prisotnosti, ki me je prežela z globoko spokojnostjo. Vstala sem in čutila olajšanje, da je vse prav in dobro. Težave so bile še vedno pred menoj, nič manjše in nič lažje kot prej, vendar sem sedaj nanje lahko gledala drugače, jih razumela in sprejela z zavedanjem, da mi prinašajo darilo in da se bodo posloville, ko jih ne bom potrebovala več. ■

Rojena dobrim staršem

Maja Kralj

Ko preberemo Mormonovo knjigo, se nam zdi samoumevno, da jo pričnemo brati znova. Preberemo predgovor in pričevanja in ko pridemo do Prve Nefijeve knjige 1:1, včasih nismo pozorni na vsebino tega verza. Prav tako hitro, kot teče naše življenje, preberemo verz in že smo v Prvi Nefijevi knjigi 1:2.

Voditeljje sem pogosto slišala reči, da moramo pri branju svetih spisov ime, ki je omenjeno v nekem verz, zamenjati s svojim... V življenju je polno težkih trenutkov in tudi tistih, ko se sprema z najbližjimi – našimi starši. Prvi verz prvega poglavja

Prve Nefijeve knjige se začne z besedami: »Jaz Nefi sem se rodil dobrim staršem...« Zaradi tega verza se lahko hitro spomnimo, kako pomembno je to, da nikoli ne obsojamo svojih staršev. V nadaljevanju govori: »... in sem bil zato nekoliko poučen o vsem učenju mojega očeta...« Tu pa dobimo potrdilo, da delajo najbolje, kar lahko, in nam želijo najboljše.

Vem, da nas imajo naši starši neizmerno radi, čeprav jim včasih tega ne uspe pokazati. Ta verz mi je všeč, ker me vedno spomni na to, kako pomembno je spoštovati starše. ■

BITI KOT JEZUS

Kaj mi pomeni Jezus?

Ana Aaliyah Zoe V., 8 let, veja Celje

Jezus mi pomeni veliko, saj je moj najboljši prijatelj. On mi vedno pomaga in mi stoji ob strani, ko ga potrebujem. Vsak dan redno molim. Molimo kot družina in tudi sama. Ko je bila postna nedelja, sem enkrat

pričevala tudi sama. Bilo me je malo strah, ampak sem pogumno šla h govorniškemu pultu in pričevala. Starša sta bila zelo ponosna name in sta rekla, da upata, da bom pričevala tudi naslednji mesec. ■

NA SPLETU

Uradno cerkveno spletno stran v slovenščini najdete na naslovu cerkev-jezusa-kristusa.si, kjer je v slovenščini v obliki PDF dostopna naslednja literatura: prevodi generalnih konferenc, večina izdaj revije *Liahona*, Zbirka evangelijskih slik, sporočila Prvega predsedstva, sporočila za obiskujoče poučevanje, priročnik Pridigajte moj evangelij, Razglas svetu: Družina, Živeči Kristus, članki o cerkvenem dogajanju v Sloveniji, članki o cerkvenem dogajanju po svetu, podnaslovljen video o področnem predsedstvu Cerkve in kratka zgodovina Cerkve v Sloveniji.

Povabilo k sodelovanju

Zbiramo članke in fotografije.

Uredniški odbor si pridržuje pravico do krajšanja in popravkov besedila. Objava člankov in slik je odvisna od kakovosti, primernosti in razpoložljivega prostora.

Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz
poslednjih dni – za Liahono

Šišenska 48, 1000 Ljubljana, Slovenija
e-pošta: info@cerkev-jezusa-kristusa.si ■